

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְהָיָה לָכֵן לְמַשְׁמַר
 2. אֲרָנָהּ עֵשֶׂר יוֹם
 3. וְלִדְרוֹשׁ וְלִשְׁמֹר
 4. כָּהֵן קָהֵל עֲדַת יִשְׂרָאֵל בֶּן
 5. הַנְּשִׁימוֹת:
 6. 2. דְּרוֹר אֶל כָּדֹר
 7. יִשְׂרָאֵל לֹאמַר כְּעֶשֶׂר
 8. הַיּוֹם הַזֶּה וְקִחוּ לָהֶם
 9. אִישׁ שֶׁל לֵבִית אֲמָתָה
 10. לְלֵכִיתָ:
 11. 3. וְאֵם יִמְעַט תִּבִּית
 12. מִדֹּת מִשָּׁה וְלָקַח אֶת
 13. שִׁבְעֵי הָרֶבֶךְ אֶל בִּיתוֹ
 14. כְּמִכְסַּת נֶפֶשׁ אִישׁ לִפִּי
 15. אֶכְלֹו וְתִשָּׂא עַל הַיָּד:
 16. 4. שְׁמוֹת 2
 17. 5. וְנִשְׂא אֶת־וְנִשְׂא
 18. אֶת־מִנְעָה הַחֹדֶל לְנֹחַ
 19. אֶת־הָאֶרֶץ:
 20. מִבְּרֵךְ דֵּל יח

הגהות הגר"א

(א) גם' יתומים שבאו
לחלוק, פי' הרמז"ס שהיו
יתומים גדולים וקטנים
ורוצים הגדולים לחלוק;
(ב) שה ב"ד מעבירה, פי'
להקטנים, (הגר"ל נסמך
הלכה פסוקה על הכ"ט);

מוסף תוספות

[illegible]

יכלו למחות. תוס' הרא"ש
שלא ימותו ברעב. ט. כאש
כל אפטרופוס ליתום שלו
ביד לא לגמרי מדמינן לה
מה מקילין על אלו כל כך
כבוד או איגוד דגוד או איג
שדה אחת ויהיה כל חלקו
מעמידין להם לשמור לכל א
אבל הריטב"א אומר: ואפ"ו
ראו.

האיש מקדש פרק שני קידושין

בפסוק אחד. "אע"פ שאין בו כוח לכל אחד דקסדר אכילת פסחים בלילה מעבדא אלף וזיקת דם לחוד"ל: מיידי. מן המקרא עמנו דמכל ומקום אחד מיהן שותטו בעליהם: דאין ליה שופוט. דהא של דכל הקהל הוא אבל שלים צרכה לא: ויקחו לסס איש וגו'. אחד ודקא לכל מעבדא: איש וצמא:

וְלַעֲלֹם מִשּׁוֹם דְּלִית לִיה שׁוּתוֹת
 בְּגִייהוּ. וְדִקְדָּמְתָּה אֶם אִינוּ עֵינֵי עֵינֵי
 הָאֵל לֹא דִקְדָּמְתִּיר לֹא מִלְּמֻטִּי קֵטֵן
 שְׁלֹא לֹא כֹחַ יִלְקַח בְּצִילֵי אֲחֵרִים
 לְהִלְחִיתוֹ וְזֹכֶה לָהֶן בְּמִקְחוֹ: וְאִכְפִּי
 מִשְׁבַּעַי לִי. אִישׁ לִפִּי אֲכָלוּ מִכֹּסוֹ
 וְשׁוּטְטִין אֵת הַפֶּסֶק עַל הַיָּדָא וְלֹא
 יִחְיִיתָ לִּי שְׁלִחוֹת הִכָּל דִּלֵּי שִׁיר:
 אֵין שׁוּטְטִין אֵת הַפֶּסֶק עַל הַיָּדָא.
 רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֲמַרֵּה וְיִלְקֵךְ לֵהֵם מִלָּא
 וְתוֹכֵל לְחֹזֵק אֵת הַפֶּסֶק בְּחֻדְשֵׁי בִּיחִד:
 וְאִם אִינוּ עֵינֵי הַיָּדָא רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
 דִּלָּא שִׁירֵךְ הָאֵי מִיבִיב
 דִּרְאָ"ר שִׁחַק אִישׁ זֶה
 הוּא יִמְאִישׁ לִפִּי אִם
 לִי בִּירוּשָׁלַיִם אֵת
 לֵה כַּמֶּ"ד יֵאֵין שׁוּחָטִין
 וְאֵלֵה אֵת דְּאִמֵּר רַבִּי
 שְׁשֻׁלְחוֹ שֶׁל אֲדָם כְּמוֹ
 נִשְׂאִי אֶחָד מִמֶּנְהוּ
 מִכָּאֵר וְתִסְבְּרָא דִּהָא
 לֹא בְנֵי שְׁלִיחוֹת נִינְהוּ
 רַב הוּנָא דִּירְאֵר בִּישְׁמֵי
 גִידֵל אֲמַר רַב מִנֵּי רַבִּי
 שְׁנֹאמֵר וְנִשְׂאִי אֶחָד
 וְכֹחַ הָאֵל הָא חֹבֵב
 דִּנְחָא לִי בְּהָר וְלֹא
 וְאִכָּא דִּנְחָא לִי בְּבֶכֶךְ
 וְאֵלֵה דְּרַבָּנָא בִּר רַבִּי
 רַב הוּנָא אֲמַר רַב גִּיזִי
 שְׂבָאוּ לְחֻלּוֹק כְּנֻכִּים אֵלֵה
 לְהֵם אֲפֻסְרוּפֹס לְחֻלּוֹ
 אֵלֵה לְחֹב ע"מ לִזְכוּת
 אֶחָד מִמֶּנְהוּ תִקְחוּ: וְ
 הַיְתוּבִים [א] שְׂבָאוּ לְחֻלּוֹ
 דִּין מַעֲמִידִים [ב] לְהֵם אֵלֵה
 חֶלֶק יִפֵּה וְאֵם הַגְּדִי
 נִחְמֵן דִּידִיהָ אֲמַר אֵם
 לְמֻחוֹת דִּרְאָ"ר מֵה
 הָא

אית ליה לרב נחמן אם כן מה כח בית דין יפה שפיתחו שותות או הותירו שותות מכרן במל רב אומר מכרן קיים¹⁰ (ואמר רבן שמעון בן גמליאל) א ואמר רב הונא בר חיננא אמר רב נחמן הלכה כר

[illegible]

אלא הא דרב נחמן וברייא דהנזקין כמו שתמצא בנחלות [פ"י ה"ד], חלק יפה, בכל

שליח היכא דליכא
גמיי היכא דליכא לו שותפוס
בפ' האשה (פסחים דף פח:)

חטמו אותו כל קהל
וְכִי כָל הַקֹּהֵל כֻּלָּם
חָטְאוּ אֶלֶּא אֶחָד
בְּפֶסַח אֶחָד שְׁלִיחַ
וְדִילֵמָּא שְׁנַי תַּסֵּם
בְּגִוְוִיָּיהוּ אֶלֶּא מֵהֵבָא
לְבֵית אֲבוֹת שְׁה
נִמְי דְּרֵית לִיה
תִּרִי קְרֵיִי לִמָּה לִי
יָד תִּתִּיחוּ עֵינִי לְהִיכָא
לִיָּה לְכַדְרְבִי יִצְחָק
הָיָא הָקֵטֵן זֹכֵה
נִפְקָא וְאֲבִיתִי מִיבְעִי
סִסָּה עַל הַיְחִיד סִבְר
הָתֵּם הַפֶּסַח עַל הַיְחִיד
גִּידֵל אֲמַר רַב מִנֵּן
שְׁנֵי אֲמִירֵי יוֹשִׁיאֵי אֶחָד
תִּפְּקֹק לִיָּה שְׁלִיחֵיהּ
יִיחֹת הוּא וְהָא קִמְנִים
וְלֹא כִי הָא דְרַבָּא בְר

רב רב הונא אמר רב
 אין לאדם שלא בפניו
 שיא אחד ותיסברא
 נמי איכא דאיכא
 ניהא ליה בבקעה
 ולא ניהא ליה בדר
 חזנא דאמר רבא בר
 א"ר ימין ליתומים
 קן שבית דין מעמידין
 ולכות לחוב אמאי
 ו"ל וגשיא אחד נשיא
 ר נחמן אמר שמואל
 קנכסי אביהם בית
 שטרופים ובוררים לית
 יכולים למחות ורב
 הגדילו אינם יכולים
 בית דין יפה ומי
 התנן שם הדיינים
 שמעון בן גמליאל
 כ מה כתב ב"ד יפה
 חכמים לא קשיא
 רא

יבמות דף סו.) גבי כהן
זכר וק"ל (סס) ילוד
ק"ר מ"מ שמעוני בהנחם
לאמרני דוקא פלג ושמא רי
ש' שמעם סלא ומהם רי
ק"ר ר"י דהיינו בלא גורל דמ
יס יתומים ע"מם אס רי
יס עצמן ויכילן חלקן ש
נשנעו ע"י ב"ד כמו יתומים
ש' צבור כל אחד לעצמו
דוקא בגורל וכי טריחוטא
ר' ש' שלם שדות שלם ית
וונות וסולמות ושיך לומר ש

נעצמ' אפטרופוס לחובתם. לחוב ע"ש
שעשה עשר. לפני חלוקת הארץ וכו'
זה אלא לחלוק להם ויטול חלקם
הוצאה לזכותם שם לא יזכו, דהניא
מימורה ב"ד דהני סיפא אין ממנין לא
ולחוב אלא ברשות ב"ד. וברושלמי
לחוב אלא לזכות להם, כפיין ארבע
הדלקה כ"י יוסי בר' חנינא וכוברייא
לכ"ד לעשות אפטרופוס לזה, דהא
ניכולן למחות, וכ"ש שאין להם אפטר
שייבא דאמר שיש רשות למנות אפטר
הגדיל. היתומים שם. למחות. לבטל

מב.

ב א מ"י פ"ב מהל'
שטחון לר"ב:
בא ב מ"י פ"ב מהל'
קצין ספק הל' ב:
ב (מ"י פ"ד מהל' וזה
המסכתא ז' ב טו"ש פ"ח
ס"י רבנא ע"ל):
בב ד מ"י פ"ב מהל'
תחלת הל"ד סמך
עשין ז' טו"ש פ"ח ס"י
ז' ספ"א (והפ"י):
בב ד מ"י פ"ב מהל'
ס' הל"ד סמך ע"ל
טו"ש פ"ח ס"י רפ"ט
ספ"א ז' מ"י פ"ב
בב ד מ"י פ"ב מהל'
מהל' מפרה הל' ז'
(והל"ד) וספ"א ז' מהל'
ז' מהל' הל"ד סמך עשין
ז' טו"ש פ"ח ס"י רפ"ט
ספ"א ז' מהל' מפרה
קטן עשין ז' (והפ"י) רס'
ספ"א ז' מ"י פ"ב מהל'

מוסף דעם 17טן

[illegible]

תום' ר"י הזקן

לחלוק. שיש שם גדולים
וקטנים. לחוב אמאי.

מס, ואם נתחייבו בדין
נה. ואיכא מ"ד שלא יאמר
עין און להם רשות לעשות
למט לזכות, ומיירי אפילו
עין אפטרופוסין רשאין לזכות
בדין להם אפטרופוס לחוב
לזכות בין לחובה. ומסתבר
מילוי ברשות ב"ד, ואין כח
לו לחלוק הגדולי היתומים
תוספתא דההיא כ"י יוחנן
ובכן דעת הר"ם שלא הכי